

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

11. An qui semel Viatico refectus fuit, possit intra eandem ritudinem
sæpius non jejunos communicare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

16. Petes qualis voluntas requiritur, ut præcedat amentiam. Respondeo alij exigunt, ut petierit: alij melius cum Delugo *de Euch. disp. 13. sect. 3. n. 15.* satis esse doceant, quod piam, ac religiosam voluntatem præ se quis tulerit: atque ita, si non constet de peccato mortali commissio, & non absoluto, præsumendum in bono statu, & communicandum. Nec est par ratio de confessione: nam præterquam quod, aliqui apud Dianam *p. 3. trakt. 3. ref. 8.* concedunt etiam non petenti moribundo, sed tamen, qui christianè vixit posse, immò debere dari absolutionem, saltem sub conditione: est dispar ratio: quia actus penitentis sunt materia necessaria Sacramenti penitentiae, quod non est in communione. Lege Delugo *de penit. disp. 17. sect. 3.* Ad hoc facit illa probabilis doctrina Navarrai *in Man. cap. 16. n. 27.* dicentis infirmo alienato à ratione, etiam si non petisset Sacramentum, sed tamen dederit aliqua signa contritionis, tollendo manus, percutiendo pectus, dicendo *Misere*, dandam esse Eucharistiam etiam si obtinatus multo tempore in peccato mortali vixisset, nec per multos annos confessus fuisset: poterit enim absolvi, saltem sub conditione, & communicari, &c. Lege Ioan. Sanchez *in sel. disp. 44. n. 33.* Vide quæ dicam *p. 6. §. 3.*

§. X. Quando licet dare infirmo non ieiuno Communione.

17. Privilegio sumendi Eucharistiam non ieiunium tunc demum quis, instante morte, uti valet, cum necessitas exposcit. Vidi ego timoratos quosdam non ieiunio dedisse Viaticum, cum facillimè potuissent ieiuno: Sanè non ritè, eosque modèstè monui privilegium eiusmodi non esse Viatico absolute concessum, sed sub conditione necessitatis illud non ieiunè sumendi. Ita Suar. *de Euch. disp. 69. sect. 3. §. Rogabis. initio.* Quoniam verò articulus mortis est, quando brevi inevitabiliter moriturus est ægrotus: periculum verò quando probabiliter dubitatur, non post multum tempus de eisdem morte, quæ frequenter in tali casu accidere solet; hoc privilegium habet Fidelis, tum in articulo, tum in periculo: sicut etiam habet posse absolvi à reservatis à quocunque Sacerdote. Sic Delugo *de Euch. disp. 15. sect. 3. n. 74.* Quale autem, & quantum debeat esse periculum, potius ex Medici prudentia, & astantium arbitrio cognoscendum erit, quam aliunde, illud certum est, minus periculum hic requiri, quam requiritur, illi rationi innixa, quod morti non valde proximus majori cum devotione sacramentum suscipere poterit.

18. Non est tamen scrupulosè prædicta necessitas expendenda. Unde, si commodè non potest expectari, quando is communicandus sit ieiunus, sive sit infirmus, sive sit iustus, vel iniuste occidendus, communicetur, non ieiunus. Immo iudex non tenetur expectare executionem mortis in reo, ut is communicet non ieiunus. Ita idem Delugo *disp. cit. 15. sect. 3. n. 72.*

19. Simili ratione *ibid. n. 74.* incommoditas, quæ est in iis, qui communicare infirmum debent excusari à ieiunio. Hinc excusantur, qui ne statim post mediam noctem surgant, ad dandum infirmo ieiuno Communione; dant Vespèri non ieiuno.

20. Parochus item excusatur *ibid.* qui impeditus manè in Ecclesia, expeditius serò accedit ad ægrotum non ieiunium communicandum. Invenio etiam excusari Parochum ex eo capite, quod Vespèri, cum maiori decencia, comitantibus laicis Sacramentum deferret, quàm mane. Ratio autem prædictorum est, quia non tam rigorosè accipiendum esse eiusmodi præceptum, in occasione Viatici, ipsa piorum praxis docet. Nam propterea idem privilegium, extendi probab. liter ad Sacerdotem, ut, possit non ieiunus celebrare, si non adsint alia particula consecrata, ad dandum alteri Viaticum diximus *supra cap. 2. §. 8. n. 31.*

21. Illud denique huc reduci potest, quod si infir-

mus res ficeas, atque adeo Sacratissimam Hostiam glutire non potest; etiam sumpto post illam vino aliquo liquore; aptum remedium fore potant abominabilem Sacram. intinctam vino à Sacerdotis manibus firmo portigi: portigi enim per coclear, vel alium instrumentum argentium, vel aureum vino plenum, difficile aliquibus sit, quia etiam peste infectis non creditur per similia instrumenta Sacram. Hostiam petere; cum consuetudo Ecclesiæ Latinæ sit à ministris esse Eucharistiam immediatè suscipere. Sic Bonac *disp. 4. de Euch. q. 5. 2. p. n. 19.* Lege Suar. *disp. 44. sect. 3. n. 17.* Quamvis non improbabiliter, sit scandalo & periculo lapsus Eucharistia in terram posse censeri Possivimus apud eundem Bonac. Alia quædam pertinentia ad Parochum dicitur Viaticum, habes *infra c. 6 §. 1.* sicut etiam quibusdam infirmo patiente vomitum, habuisti *c. 2. §. 1. & c. 3.*

§. XI. An qui semel Viatico refectus fuit, post eandem agritudinem, sepius non ieiunus communicare.

22. Tribus dictis, quæ ad propositam diffinitionem pertinent, mox est breviter, hoc est breviter, ediam. Dico primo si morbus statim mutet, ut si ægrotus in vitæ periculo versabatur, & deinde convalescit, postea simile periculum rediit, potest in posteriori periculo, non ieiunus communicare (licet in priori liter non ieiunus communicaverit) Idque toties, quæ simile quid evenierit. Ita Delugo *disp. de Euch. 17. n. 62.* & communiter.

23. Dico secundò quando idem periculum perierat: si heri v.g. communicavit (etiam sub titulo Viatici ieiunus, & petierit hodie non ieiunus *ibid. num. 69.* cum Valq. *de Euch. disp. 211. c. 4. n. 38.* Et e contra si heri non communicavit non ieiunus, poterit hodie ieiunus. Collegitur ex eodem.

24. Dico tertio in eodem casu quando idem periculum perseverat, heri non ieiunus pro Viatico communicavit. Laym *lib. 1. tr. 4. c. 6. n. 20.* Hurtad. *de Sacram. disp. 9. diff. 1.* concedunt etiam hodie, id est sequenti die non ieiunium iterum pro Viatico communicare potest alij verò apud citatos, negant. Sanè utrumque prædictum est: licet non ignorent negantium sententiam esse communiorum. Quorum negantium aliqui cum var. apud Delugo citati docent posse post multum tempus alij cum Villal. apud eundem, post triginta dies: alij cum Sylv. *ibid.* post septuaginta dies: alij cum Suarez & Nunnio *ibid.* etiam post sex: alij cum Armilla, Filliue. *ibid.* post sex: alij cum Laymo. S. Ioan. *ibid.* post tres. Ratio harum opinionum est, quod cum moribundum, non ieiunium communicare sit in se ipsum, vel concessione, ex Valq. *de Euch. disp. 211. c. 4. n. 35.* vel consuetudine ex Delugo *cit. n. 59. p. 2.* inducitur; alij mitius, alij rigidius, ejusmodi concessiones usumve interpretantur.

§. XII. An eadem die, qua quis occidendus est, possit communicare. Et quid de Infidelis qui eodem, quo baptizatur die, est suspendendus.

25. PAnormi in Sicilia, & in Regno Castellæ eadem die puniendos, non solent Minutim pridie communicare. Ego tamen non video sufficientem rationem: tum quia eodem die interfecti communicare nullo modo eddit in interfectionem Christi Domini: tum quia interfecti ad mortem vicinam disponitur: tum quia Romæ eadem die ejusmodi interfecti communicant. Ita Cælius apud Dianam *p. 3. trakt. 4. ref. 59. & p. 5. n. 1. ref. 1.* Immo aliqui cum Ioan. Sanchez *in sel. disp. 40. n. 1.* ejusmodi damnatis, etiam si pridie communicaverint concedunt iterum die sequenti, quo morituri sunt communicare posse. Idque S. V. *Euch. num. 2.* alique